

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 8. oktober 2012
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Christina Hjeresen
Sagsnr.: 2012-0030-1011
Dok.: 545207

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1157 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 20. september 2012. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Morten Bødskov

/

Rikke-Louise Ørum Petersen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1157 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvad reglerne er for Erstatningsnævnets afgørelse om fastsættelse af erstatninger i sager, hvor en dømt gerningsmand i forbindelse med straffesagen ikke har betvivlet erstatningens størrelse, samt hvad baggrunden er for disse regler?”

Svar:

1. Erstatningsnævnet behandler sager om erstatning efter offererstatningsloven. Med lovens ordning yder staten erstatning og godtgørelse for bl.a. personskade, der forvoldes ved overtrædelse af straffeloven.

Erstatningsnævnet fastsætter erstatning til ofre for forbrydelser i overensstemmelse med reglerne i offererstatningsloven og erstatningsansvarsloven. Det følger således af offererstatningsloven § 6 a, at dansk rets almindelige regler om skadevolderens erstatningsansvar finder anvendelse ved afgørelse om erstatning efter offererstatningsloven.

Erstatningsansvarsloven indeholder dansk rets almindelige regler om udmåling af erstatning og godtgørelse for personskade og tab af forsørger.

Dansk erstatningsret bygger på det princip, at der som hovedregel kun kan kræves erstatning, når skadelidte har lidt et tab, det vil sige er blevet påført en økonomisk skade. Herudover er der på visse helt særlige områder fastsat regler om godtgørelse for ikke-økonomisk skade, f.eks. godtgørelse for svie og smerte, godtgørelse for varigt mén og godtgørelse for tort.

Ved siden af udmålingsreglerne i erstatningsansvarsloven gælder der en række almindelige erstatningsretlige principper om bl.a. årsagssammenhæng, påregnelighed, egen skyld, accept af risiko og tabsbegrænsningspligt, som kan have betydning for erstatningsspørgsmålet, herunder erstatningsudmålingen. Disse principper, som er udviklet i retspraksis, skal også inddrages ved vurderingen af den erstatning, som den skadelidte har krav på efter offererstatningsloven.

Herudover følger det af offererstatningslovens § 7, stk. 1, at der ikke ydes erstatning, i det omfang skaden godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelser eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning.

2. I de tilfælde, hvor spørgsmålet om erstatning har været behandlet under en straffesag, følger det af offererstatningslovens § 11 a, stk. 1, at erstat-

ningen til skadelidte fastsættes til det beløb, som er fastsat ved dommen. Dette gælder dog ikke, hvis skadevolderen under sagen må anses for at have anerkendt kravet eller dets størrelse, jf. § 11 a, stk. 2. Endvidere følger det af § 11 a, stk. 3, at Erstatningsnævnet – hvis særlige omstændigheder taler derfor – kan tilkende skadelidte en højere erstatning eller godtgørelse end fastsat ved dommen.

Offererstatningslovens § 11 a, stk. 2, medfører, at Erstatningsnævnet ikke er bundet af en dom om erstatning, hvis skadevolderen ikke har gjort indsigelser mod skadelidtes påstand, eller hvis skadevolderen er udeblevet, og der derfor er blevet afsagt dom i overensstemmelse med påstanden.

Baggrunden for, at udgangspunktet om dommes bindende virkning i sådanne tilfælde ikke gælder for Erstatningsnævnet, er ifølge lovens forarbejder, at der som følge af retsplejelovens almindelige regler om behandling af civile krav i de nævnte tilfælde ikke sker nogen egentlig prøvelse af sagen (erstatningsudmålingen), jf. Folketingstidende 1984-85, Tillæg A, sp. 1430-1431. I sådanne tilfælde anses retten ved dommen alene at have taget stilling til ansvarsgrundlaget, men ikke til udmålingen af erstatningen.

Derfor skal Erstatningsnævnet foretage en selvstændig prøvelse af kravet i sager, hvor skadevolderen har anerkendt erstatningskravet eller dets størrelse i retten, uden at retten har foretaget en nærmere prøvelse af, hvilken erstatning skadelidte efter de almindelige erstatningsretlige regler er berettiget til.

En sådan selvstændig prøvelse sikrer, at skadelidte får dækket sit fulde tab, men omvendt også, at skadelidte ikke får en erstatning fra staten, der ligger ud over det, som skadelidte efter de erstatningsretlige regler er berettiget til.